

medets Opnaaelse eller til Overholdelse af den Orden, der bør herse i Arresten.

§ 60.

Klager over aalagt Arrest kunne ikke undersøges af den Ret, som behandler Sagen mod den Arresterede, men bør fremsættes, ligesom andre Klager over Foresatte, for høiere Befalingsmænd.

§ 61.

Naar Tjenesteforholdene kræve, at en Militær, som er sat under Tiltale uden at være arresteret, ikke forretter Tjeneste under Sagens Drift, kan dette bestemmes af den Befalingsmand, som har anordnet Tiltalen.

Femte Capitel.

Om Straffesagers Behandling ved militær Ret, navnlig indtil Undersøgelsens Slutning.

§ 62.

Den Befalingsmand, som det paaligger at anmelde en offentlig Forbrydelse, bør, saavidt det staaer til ham, ogsaa drage Omhu for, at de Spor, Forbrydelsen maatte have efterladt sig, ikke tabes til Skade for Undersøgelsen. Til den Ende bør det, der indeholder saadanne Spor, i Almindelighed forblive i den Stand, hvori det forefindes, og naar andre Hensyn, saasom Omhu for en saaret Person, forhindre det, bør dog saavidt muligt tilkaldes vidnebygtige Personer, som tage Gjenstandene i Die-syn, for senere derom at kunne afgive Forklaring. Der bør sørges for, at Redskaber, Koster og andre Ting, som staae i Forbindelse med Forbrydelsen, ikke komme bort, og at det, naar de tages i Bevaring, kan godtgøres, at det er det de samme, som senere overleveres til Retten.

§ 63.

Saasnart en Befalingsmand, der har at foranstalte Rettergang i Straffesager, ved Anmeldelse eller paa anden Maade kommer til Kundskab om, at en Forbrydelse, som paa det Offentliges Vegne bør forfølges, er begaaet eller med Grund kan formodes at være begaaet af Nogen, mod hvem han i Sager angaaende sige Forbrydelse kan beordre Paatale ved militær

Ret, skal han, hvis Sagen ikke kan afgøres uden Dom, træffe Foranstaltning til at Sagen bliver undersøgt.

Er Forbrydelsen privat, har han ligeledes, saasnart Klage indkommer fra den, som anseer sig forurettet, at overgive Sagen til Retten.

Kan Straf for en Forbrydelse paalægges uden Dom, lader bemeldte Befalingsmand i fornødent Fald optage Forhør i Sagen, for at nærmere Oplysning om samme kan tilveiebringes.

Naar ellers en Undersøgelse ved militær Ret er fornøden, kan saadan ligeledes anordnes, om der end ikke er Anledning til at beordre Rettergang mod en bestemt Person.

§ 64.

Undersøgelsen ved Retten bør i enhver Sag ske uden unødvendigt Ophold. Den bør, naar Nogen er bleven arresteret i Sagen, begynde inden 24 Timer efter Arrestens Værkfaattelse, saafremt særegne Omstændigheder ikke ere til Hinder derfor.

§ 65.

I Befalingen, hvorved Rettergang anordnes, angives Gjenstanden for Undersøgelsen, og efter Forholdets Bestaenighed den eller de Personer, mod hvilke den nærmest skal rettes. Redfattes en Ret til den enkelte Sags Behandling, anføres tillige, hvilke Personer der skulle indtræde i Retten, eller af hvilke Afdelinger Medlemmer skulle tages. Befalingen og de til Sagen hørende Documenter meddeles snarest muligt Auditøren, for at han kan forberede sig til Undersøgelsen.

§ 66.

Er Omstændigheder tilstede, som bevirke, at Nogen, der er beordret som Medlem i Krigsret, ikke bør deeltage i Behandlingen eller Paafættelsen af den Sag, der skal foretages, bør han, hvis Saadant er ham bekendt, anmelde det til den Befalingsmand, der har udnævnt ham, forinden Retten skal forsamles, eller saafremt Tiden ikke tillader dette, i Retten.

Antager Auditøren, at Sagen ikke egner sig til Behandling ved den anordnede Ret, skal han, ligeledes om muligt inden Rettens Medlemmer skulle samles, gjøre Jurisdictionsschefen opmærksom derpaa.